

ŠTRNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK C

Z bežného života vieme, že každý z nás má nejaké starosti. Niektoré malé a zanedbateľné, ale niektoré ich má veľké. Myslím, že nie je nikto medzi nami taký, kto by starosti nemal. Často hovorievame: „Mám starosti vyše hlavy.“

Keď si pozorne vypočujete dnešné evanjelium, tak si všimnete, že aj Pán Ježiš mal veľkú starosť a to bola starosť o to, aby sa evanjelium šírilo po celom svete. Ponajprv v jeho rodnej krajine – Palestíne a potom v celom širom svete. Chcel, aby sa svet dozvedel o jeho evanjeliu, lebo na to prišiel na svet, aby sem priniesol radostnú zvesť. On to zariadil tak, že mal 72 učeníkov, ktorých poslal na všetky možné strany a do rôznych miest a dedín, aby ohlasovali radostnú zvesť, aby vyhľadali zlých duchov a uzdravovali chorých. Ja to prirovnám asi takto: Poslal ich, aby pred nim akoby kyprili pôdu, do ktorej on neskôr bude siať zrná Božieho slova. Dal im dôležité rady, aby sa v tomto poslaní ničím zbytočným nezdržovali, ale aby si uvedomili, že ide o veľké Božie dielo.

Pomerne často zdôrazňujem, že aj my musíme hlásanie evanjelia pokladať za veľmi dôležité. Nehovorme, že je to povinnosť len kňazov, biskupov či Svätého Otca. Každý pokrstený a pobirmovaný je – povedzme – vysvätený za Ježišovho učeníka. Pekne to povedal svätý Ján Zlatoústý: *«Nič nie je na svete chladnejšie ako kresťan, ktorý sa nestará o spásu iných. Skôr slnko môže nezhariť a nehriať, než kresťan nesvietiť. Svetlo veriaceho kresťana sa nesmie ukryť. Veriaci musia svietiť ostatným ľuďom, aby videli jeho dobré skutky a oslavovali nebeského Otca.»* Je samozrejmé, že naše účinkovanie pri ohlasovaní evanjelia nie je také, aké bolo u prvých učeníkov. My nemusíme chodiť po mestách, dedinách či domoch, ale môžeme zostať doma v rodine alebo v škole, alebo na pracovisku. Napríklad rodina môže byť naším pôsobiskom, ale nie tak, že budeme večer čítať zo Svätého písma – čo je tiež potrebné – ale to nestačí. Čítať si ho môžeme sami sebe, aby sme evanjelium vedeli žiť pred ľuďmi. Dnešný človek, či je už vo svojej rodine alebo na pracovisku, potrebuje nie čítané evanjelium, ale evanjelium niekým žité.

V istom časopise uviedli príbeh z rodiny bohatého lekára, ktorý mal dve malé deti a bol ateista. V inzeráte hľadal opatrovatelku pre svoje deti. Prihlásila sa mladá zdravotná sestrička, ktorá bola hlboko veriaca. Keď sa lekárovi predstavila, tak sa priznala, že je veriaca. Lekár – ateista jej zakázal, aby sa o Bohu pred deťmi nevyjadrovala. Ona sa toho zľakla a hneď išla za kňazom, aby jej poradil, čo má robiť. Ten jej poradil, že keď nemôže v tej rodine o Ježišovi hovoriť, tak aby v tej rodine jeho život žila. Ona to miesto prijala. Čo sa stalo? Mladšie dievčatko ochorelo. Choroba bola strašná a nákazlivá, s čím si nevedel ani otec lekár poradiť. Sestrička zo všetkých síl vo dne i v noci choré dieťa opatrovala. Dieťa sa po čase uzdravilo, ale sestrička, ktorá sa chorobou nakazila, chorobe podľahla. Keď ju išli pochovať, tak jej na krku našli medailónik, v ktorom na malom papieri bola napísaná táto veta: „Keď nemôžete o Ježišovi hovoriť, žite jeho život v tej rodine.“ Boli to tie slová, ktoré jej poradil kňaz. Lekár a celá jeho rodina užasli nad tým. Uvedomili si, že zomrelá sestra podľa Ježišovho príkladu obetovala svoj život za život ich dcéry. Prvýkrát v živote stáli zoči-voči neviditeľnému silnému Ježišovi. Zriekli sa ateizmu a stali sa veriacimi kresťanmi (z časopisu Magyar Kurier).

Z tohto príkladu vidíme, aký úspech má žité evanjelium. Slová tohto kňaza z príbehu platia aj pre nás pre každého. Žité evanjelium je jediné, ktorému aj dnešný svet rozumie.

Dúfam, že vás povzbudili slová dnešného evanjelia a tiež, že ste si uvedomili ponúknuť sa v tejto chvíli Ježišovi, že to má byť aj naša starosť, či budeme žiť jeho život v tomto svete. K tomu si poprosme o silu slovami známej mládežníckej piesne: „Len sily ráč mi dať v každej dobe, aby som mohol vytrvať v svojom sľube.“

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.